

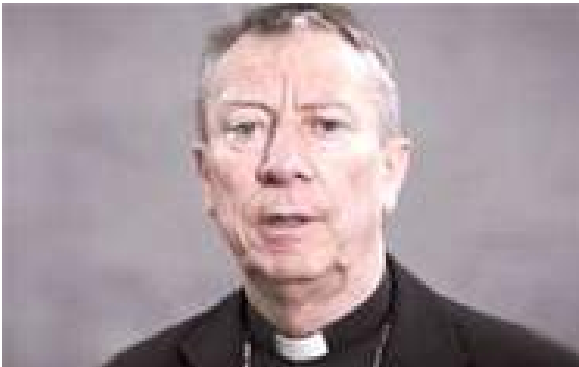
Az evangélium azonban még folytatódik eléggé riasztó példázatokkal. Legyen ez házi feladat valamennyiünk számára: gondoljuk át mi akadályoz bennünket a Jézus követésben, az Ő tanításának elsajátításában és próbáljuk azokat megszüntetni. Ezt a szentírási részt még tovább elemezzük kedden a BK-n, tehát ha valaki kedvet érez ehhez, jöjjön el kedden, 6 órára a közösségi házba.

Akkor most lehetőség van a hozzászólásra vagy kérdésre. (De nem szólt hozzá senki és nem is kérdezett....)

*elhangzott a nőtincsi templomban, igeliturgia keretében
2018. szept.30-án*

KAMARÁS ISTVÁN

FIDENTIA PRO ECCLESIA...

Az Egyházforum Alapítvány kuratóriuma a Fidentia pro ecclesia-émlékérmét 2018-ban Beer Miklós váci megyéspüspöknek ítélte a katolikus egyház zsinati szellemű megújítása érdekében végzett elkötelezett munkájáért.

Manapság hazánkban nem kevés szellemi-lelki erő és bátorság kell ahhoz, hogy egy egyházi vezető a semper reformanda elvet belső meggyőződésévé téve vallja és gyakorolja egyházunk zsinati szellemű, Ferenc pápa által követett megújítását. Beer Miklós számára a keresztény értékek nem harci jelszavak. Konkrét tettekben nyilvánulnak meg, mint például a szegények melletti elköteleződés, egy-egy ínséget szenvedő család vagy éppen menekült befogadása. A párbeszéd embere: Xavéri Szent Ferenc szellemében mindenkit elfogad útítársnak, aki szerepet vállal bármiféle békéltetésben. A „nehogy a mi legszentebb istenkeresésünket ideológiává lehessen változtatni” elv szerint politizál, amikor vallja: a szociális érzékenység, az empátia, a szolidaritás keresztény alapértékek. Habitusát jellemzi e megnyilatkozása: „Amikor szót emelek az elesettekért, a cigányokért, a menekültekért, a

kiszolgáltatottakért, nem pártpolitikát folytatok, nem a kormányzati kampányokat bírálom, hanem Jézus és az evangélium tanításait követem. Sokszor egyedül érzem magam.”

Beer Miklós püspök a Názareti nyitottságát, megközelíthetőségét állítja elénk példaként, szóban és tettben egyaránt hitelesen. Igyekezete szívós és módszeres, mindig szívből jövő: munkáját az evangélium derűjével végzi.

LACKFI JÁNOS

A HAJLÉKKÉSZÍTÉS ZSOLTÁRA

Uram, mi, a te híveid,
roppant rendes gyerekek vagyunk ám,
lehozunk téged az égből,
bebugyolálunk öblítőillatú ruhácskákba,
megédesítjük a papit is, amivel megettetünk,
nehogy elcsapd a kis haskódat,
csinálunk neked babaházat,
elnevezzük templomnak,
ott majd minden habos márvány lesz
meg csipi-csupa aranyozás,
meg ájtatos tekintetű szentecskékkel
pakolásszuk tele a főhajót,
legyen mivel játszánod,
ha unod magad,
zenélünk is neked,
pihepuha zenéket,
mindenesetre semmi olyasmit,
amire amúgy szívesen rángatózunk
örjögve a fesztiválokon,
maradj csak meg, Uram,
a te kis álomvilágodban,
csíja, csicsíja, majd mi elringatunk,
suttogva motyogunk neked
szép szavakat, és engedelmesen
ráfeleljük a zsoltárválaszokat,
egyszerre vetünk keresztet,
mint a kiskatonák, és dehogy szólunk
vissza pimasz hangszúllyal,
mint szeretteinknek otthon,
négy fal között,
dehogy hánytorgatjuk fel a sérelmeinket,
dehogy kelünk ki fröcsögve magunkból,
hogy lepofozlak, te büdös kölyök,
vagy hogy fogja be a száját, anyuka, mielőtt rálépek,
vagy hogy inkább főzni tanulnál meg, te utolsó,
nem, Uram, a te házadban minden olyan
szelíden meg és olajozottan, meg a Rózsikát

is csak halkán mószeroljuk, amiért
rosszul vasalta ki az oltárterítőt,
és már megint nem oda tette a virágot,
ahova illik, nem azért mondom, atyám,
de tudnék magának mesélni erről
az ájtatos asszonyszemélyről,
olyan cifra dolgokat, hogy esküszöm,
a füle is kettéállna.

És miután rózsaszín babaszobádat ilyen
szépen berendeztük, Uram,
nehogy találkoznod kelljen a valósággal,
te fogod magad, és össze-vissza csavarogsz
a világban, nem maradsz meg a jó kis
kereteid között, én ezt nem is értem, Uram,
hát mindent megadtunk neked, öntettünk
harangot, hogy az órát se kelljen nézned,
építettünk orgonát, hadd búgjon érzelmesen
a füledbe, erre te meg szabadon
kószálsz olyan utcákon, ahol még
az átlagembernek is veszélyes egyedül
járnia, nem hogy neked, akit eddig
pátyolgattunk, mindent alád tettünk,
s tessék, így hálálod meg nekünk.
Szóba elegyedsz a pénzváltókkal,
az illegálisokkal, a vágott arcúakkal,
és összevissza ölelgeted őket, még félreértik,
Uram, te nem tudod, micsoda rettenetes
félreértések vannak a világon,
ha már valakit ölelgetned muszáj,
hát babusgass minket, eleget fáradtunk
érte, megérdemeljük, és ezt most
minden beképzeltség nélkül mondom. Uram, te
odaheveredsz az utcalányok
mellé, és törölgeted a maszatos könnyeiket,
pedig valaki benézhet az
utcáról,

és mit lát, Isten a bordélyban,
ez rettenetes szalagcím, ennek
nem tehetsz ki minket,
vajon gondoltál erre,
hogy honnan jössz,
hová tartozol,
hozzánk tartozol,
tartozol nekünk,
erre azoknak a szemérmetlen
szerencsétleneknek a vállát
simítod,

mintha a koszos porontyaid lennének,
és a csuda egye meg, még csak
nem is azon járatod az eszedet,
amin mi járatnánk hasonló helyzetben,
csupa szívjószág vagy meg részvét,
hát meddig mész még el, azt mondd meg,
Uram, meddig, mert mi kezdünk
torkig lenni a te végtelen jószággal!

Csak egy kicsit lennél esendőbb,
csak egy kicsit gondolnál a látszatra
meg az illendőség re, de nem,
fütyülsz az egész renomédra,
amit olyan kínkeservesen építgettünk
évezredek át kártyalapokból.
És odadólsz az utcapadra,
a koszba, a hajléktalan mellé,
és eszünkbe juttatod, hogy nálunk
pince-padlás teli van cuccokkal,
ő meg két szatyorban hordja az életét,
hogy mi tonnaszámra gyártjuk a szemetet,
és idegesek vagyunk, ha nem szállítják
el azonnal a szép kis házunk elől,
ő meg a mi szemetünkéből él, megpróbál
eltakarítani utánunk, lám, mekkora mocskot
hagyunk a Föld nevű táncteremben,
mennyi maradékot hajigálunk ki
fene nagy jómódunkban.

Uram, nem törődsz a kosszal, a fertőzésveszéllyel,
az élősködőkkel, átmásznak rád esetleg,
persze, tudom, őket is te teremtetted valahogy,
akartam is már kérdezni, ugyan,
minek, mi remekül ellennénk
bacilusok, poloskák, tetvek, bolhák,
egyebek nélkül, fene az izléseidet,
szerintem a hajléktalanok is jól
ellennének ezek nélkül, de hát te tudod,
te vagy a főnök, bár ezt elég nehezen
nyeljük le, mi, a te híveid, akik hívek
vagyunk ugyan hozzád, de azért mindennek
van határa, odadólsz amellé az árva fickó
mellé, és mindenféleket duruzsolsz
a fülebe, szédíted, hitegeted, mennyei
királlyal kábítod, ezerszer
újrapörgeted
vele veszteségeit, és megsiratod
mindet,
háza, hazát, asszonyt, állást,
megbecsülést,
mi mindent lehet elveszteni, te
jó ég,
mi mindent lehet megszerezni,
te jó ég,
közben igazából csak szétpergő
homok
marad kezünkben, és úgy
vágyjuk közeledet,
Uram, te pedig megcsalsz minket,
ott heverészel úri kedvedben
a hidegben azzal az emberrel ott a padon,
és bennünk nincs elég bátorság,
hogy odaheveredjünk mellé,
hogy odaheveredjünk melléd.